

TIENE MINULOSTI

Stefanove denníky

Upírske
denníky

Voľne spracované podľa románov L. J. Smith
a televízneho seriálu, ktorý vytvorili Kevin Williamson & Julie Ple

FRAGMENT

Upírske denníky – Stefanove denníky 4: Tiene minulosti

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 - Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

Upírske denníky 7 – V moci tieňov

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

Upírske denníky 9 – Tajomstvá

Upírske denníky 10 – Posadnutí démonmi

Upírske denníky 11 – Znovuzrodenie

Upírske denníky – Stefanove denníky 1: Zrodenie

Upírske denníky – Stefanove denníky 2: Túžba po krvi

Upírske denníky – Stefanove denníky 3: Pomsta

L. J. Smithová

Upírske denníky – Stefanove denníky 4:

Tiene minulosti – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Predslov

August 1888

Kolko sa tobo môže za rok zmeniť.

Tak znie jedna z viet, ktoré som zachytil v rozhovore, veta, ktorá mi v mysli hrkoce ako kamienok na ceste, ako pozostatok môjho predchádzajúceho života. Kedysi mal rok svoju váhu. Bol plný možností – stretnúť životnú lásku, splodiť deti, umrieť. Bol to mílnik na ceste života – na ceste, po ktorej už nekráčam.

Rok vtedy niečo znamenal. Pred dvadsiatimi rokmi, keď sa mi celý život prevrátil hore nohami, bol rok úplne iný.

Pred rokom som prišiel do Anglicka, do krajiny, ktorá je taká ponorená v dejinách, že predstava večnosti tu pôsobí menej zdruvujúco. A hoci sa prostredie zmenilo, ja som zostal rovnaký. Stále som vyžeral tak isto ako v deň,

keď som sa premenil na upíra, a v snoch ma mákali tie isté myšlienky – o Katherine, o Damonovi, o smrti a skazke, ktoré akoby som nemohol nikdy vymazať. Čas rovnomerným tempom cválal dopredu, ale ja som zostal taký ako predtým – démon, čo zúfalo túži po vykúpení.

Keby som bol človek, už by som pohodlne prešiel do stredného veku. Mal by som manželku, deti, možno dokonca syna, ktorého by som pripravoval na prevzatie rodinného podnikania.

Medzitým sa však rodinným podnikaním Salvatoreovcov stalo zabíjanie.

Toto dedičstvo som sa posledných dvadsať rokov pokúšal napraviť v nádeji, že večnosť dobrých skutkov môže vyvážiť chyby, ktorých som sa dopustil, nejako nahradiť krv, čo som preliat.

V istom zmysle sa mi to darilo; Anglicko mi prospievalo. Teraz som počestný človek – ak vôbec môže byť počestný ten, kto má minulosť poškrvnenuú ako ja.

Už necítim vinu za prelievanie krvi lesných tvorov. Napokon, som upír. No nie som netvor. Už nie.

Čas sa ma však nedotýka tak ako ľudí a s príchodom nového roku sa mi nespája napäté očakávanie. Smiem len dúfať, že každý rok ma odnesie ďalej od skazy, ktorou je poznačená moja mladosť, a že mi vo svedomí nepribudne čerstvá bolesť. Keby sa to podarilo, bola by to moja premena – a moja spása.

Slnéčné lúče kreslili vzory na neopracované trámy v rozľahlej kuchyni sídla Abbott Manor, kde som bol zamestnaný ako správca. Z úst sa mi vydral spokojný vzdych, keď som cez hrubé obloky pozrel na sviežu zvlnenú krajinu, čo obklopovala chalupu. Hoci pani Duckworthová, verná gazdiná Abbottovcov, vždy usilovne upratovala, v jasných slnečných lúčoch som videl poletovať peľ. Toto domácke, útulné prostredie mi pripomínalo statok Veritas, kam cez otvorené okná lietal peľ magnólií a celú izbu pokrýval tenkou vrstvou prachu.

„Podáš mi nôž, Stefan?“ požiadala ma Daisy, jedna z mladých slúžok, a zvodne na mňa zamávala mihalnicami. Daisy bola miestna dievčina, ktorú si pani Duckworthová občas volala na výpomoc v kuchyni. Nízke

dievča s kučeravými hnedými vlasmi a s pehami na vyhrnutom nošteku mi pripomínalo Ameliu Hawkovú, priateľku z detstva v meste Mystic Falls. Uvedomil som si, že Amelia by už teraz s najväčšou pravdepodobnosťou mala deti v Daisinom veku.

„Isteže, Daisy, ty môj miláčik,“ prehnane som zatiahol s južanským prízvukom a hlboko som sa jej uklonil. Daisy si ma vždy doberala za výrazný americký prízvuk a ja som sa tešil z našich nenútených rozhovorov. Boli hravé a nevinné, pripomínali mi, že slová nemusia mať vždy skrytý motív.

Vytiahol som zo zásuvky nôž a podal som jej ho. Z veľkej drevenej misy vybrala uhorku, položila ju na stôl a od sústredenia si zahryzla do pery.

„Au!“ zvolala Daisy, odtrhla prst od uhorky a rýchlo si ruku pritisla k perám. Obrátila sa ku mne, z rany jej vytekala krv.

Cítil som, ako sa mi pod ňasami zachvievajú tesáky. Preglgol som a cúvol, pokúšal som sa zastaviť premenu, kým mám ešte šancu.

„Stefan, pomôž mi!“ prosila Daisy.

Zaknísal som sa, do nozdier mi prenikla vôňa čerstvej krvi a presiakla mi do mozgu. Vedel som si predstaviť, ako sladko by tá tekutina chutila na jazyku.

Vzal som obrúsok a vystrel som k nej ruku. Zavrel som oči, no kovovú arómu krvi som cítil o to silnejšie.

„Tu máš!“ povedal som drsne a naslepo som mával obrúskom. Nevzala si ho však, tak som otvoril jedno oko, potom druhé. Daisy stála s vystretou rukou, no niečo na nej bolo iné. Zažmurkal som. Nie, nebola to len moja predstavivosť. Myšacie hnedé vlasy sa jej premenili na ligotavú červenú meď, plné líca jej zoštíhleli, na koreni nosa mala len zopár ledva viditeľných pieh.

Daisy akoby zmizla a na jej mieste stála iná postava.

„Callie?“ zachripel som a oprel som sa o drevený stôl. Stála predo mnou ohnivá, impulzívna, neohrozene verná Callie Gallagherová, ktorá zomrela Damonovou rukou. Mysel mi pracovala na plné obrátky. Čo ak v skutočnosti nezomrela? Vari sa jej podarilo ujsť do Anglicka a začať odznova? Vedel som, že to nemá logiku, no stála priamo predo mnou, krásna ako vždy.

„Stefan...“ zašepkala a priblížila ku mne tvár.

„Callie!“ Usmial som sa, tesáky sa mi už stiahli. Pocítil som, akoby sa mi v hrudi zrýchlil tep, bol to tieň ľudských emócií, ktoré mi Callie pripomenula. Vystrel som k nej ruku, dotkol som sa jej pleca, vdýchol som vôňu jablka a sladkého sena. No len čo som znovu zažmurkal, aby som si ju celú obzrel, všetko sa na nej zmenilo. Pery mala roztvorené príliš široko, zuby príliš biele, oči odporne podliate krvou. Vo vzduchu sa vznášala vôňa citróna a zázvoru.

Zdesene som zažmurkal. Žilami mi prebehol ľadový strach. Naozaj je to...

Bola to Katherine. *Katherine*. Prvá žena, pri ktorej som uveril, že som sa do nej zamiloval. Upírka, ktorá mi srdce ukradla len preto, aby mi mohla ukradnúť dušu. „Daj mi pokoj!“ zvolal som zachrípnuto a tak rýchlo som cúval, až sa mi noha zachytila o stôl. Udržal som si však rovnováhu. Vedel som, že od nej musím odísť. Bola zlá. Zničila ma. A napriek tomu vyzerala milo. Na tvári jej tancoval nezbedný výraz.

„Zdravím ťa, Stefan,“ prehovorila sladkým hlasom. „Vystrašila som ťa? Vyzeráš, akoby si videl ducha!“

„Si mŕtva,“ štekol som, ešte stále som nemohol uveriť, že stojí predou mnou.

Zasmiala sa, ten zvuk bol hrejivý a lahodný ako dúšok whisky v studený zimný večer.

„A nebola som mŕtva vždy? Rada ťa vidím. Vyzeráš dobre. Si však trochu bledý,“ pokarhala ma Katherine.

„Ako si sa sem dostala?“ spýtal som sa napokon. Jej telo zhorelo v kostole vo Virgínii, od ktorej nás teraz delil oceán. A predsa sa nedalo poprieť, že stojí predou mnou v abbottovskej kuchyni.

„Potrebovala som ťa vidieť,“ povedala Katherine a dokonale bielymi zubami si hrýzla spodnú peru. „Strašne ma to mrzí, Stefan. Mám pocit, že medzi nami došlo k mnohým nedorozumeniam. Nikdy som ti pravdivo nevyvetlila svoje názory ani svoju podstatu. Myslíš si, že mi niekedy dokážeš odpustiť?“ spýtala sa.

Pristihol som sa, že prikyvujem aj napriek nenávisti za to, čo mi spravila. Vedel som, že musím ujsť, no nemohol som odtrhnúť zrak od jej veľkých očí. Nie, nenútila ma. Bolo to ešte horšie. Ovládala ma láska. Váhavo som vystrel ruku a prstami som jej prešiel po pokožke. Bola hladká a okamžite sa ma zmocnila túžba dotýkať sa jej znovu a znovu.

„Môj milý Stefan,“ zapriadla Katherine a oprela sa o mňa. Perami, jemnými ako ružové lupienky, mi prešla po líci. Nahol som sa, odovzdal som sa jej citrónovo-zázvorovej vôni. Túžba, ktorú som dvadsať rokov potláčal, sa dostala na slobodu. Nezáležalo mi na minulosti. Nezáležalo mi na tom, čo vykonala mne aj môjmu bratovi. Chcel som ju. Moje pery lačne našli jej pery, pobožkal som ju a vzdychol som od šťastia a spokojnosti.

Odtiahla sa a pozrel som jej do tváre. Oči sa jej vypúčali a v slnečných lúčoch sa jej ligotali tesáky.

„Katherine!“ hlesol som. No nemohol som utiecť. Okolo krku som mal jej ľadovo chladné ruky, ťahali ma k sebe, a potom som na hrdle pocítil prenikavú bolesť. Pokúšal som sa odvrátiť, no bolesť mi zašla ešte hlbšie do tela, až kým nedosiahla k hlbínám mojej duše...

Všetko vôkol mňa potemnelo.

Vtedy som začul ostré, nástojčivé klopanie.

„Katherine?“ Zmätene som hmatkal okolo seba a náhle som si uvedomil, že sa celý kúpem v pote. Zažmur-

kal som. Nado mnou sa zvažovala slamená strecha. Cez praskliny v strope prenikali slnečné lúče.

Klopanie pokračovalo.

Vyliezol som z postele, natiahol som si nohavice a košeľu. „Ďalej!“ zvolal som.

Dvere sa otvorili a dnu sa vrátila pani Duckworthová s preľaknutým výrazom na okrúhlejšej červenej tvári. „Ste v poriadku?“ spýtala sa ma.

„Áno. Bol to len sen,“ povedal som a neisto som prešľapoval z nohy na nohu. Naozaj to bol len sen? Na Katherine som nemyslel už celé roky, ale v mojom sne pôsobila veľmi živo, veľmi skutočne.

„Bola to nočná mora,“ vyhlásila pani Duckworthová zasvätené a založila si ruky na úctyhodnom materinskom poprsí. „Počula som vás kričať až von. Riadne ste ma vystrašili, myslela som si, že vás napadla líška hen z lesa. Pani Medlocková z evansovského statku vravela, že minule im líška zahrdúsila pár sliepok. Za bieleho dňa!“

„Nočná mora...“ zopakoval som a oprel som sa o drevený stĺp postele. Slnko ešte len začalo klesať a les za oblokom sa kúpал v jantárovom svetle.

„Áno,“ zopakovala trpezlivo pani Duckworthová. Na modro-bielych pásikovaných šatách mala škrobenú bielu zásteru a sivé vlasy mala zopnuté v prísnom drdole. U Abbottovcov slúžila už vyše dvadsať rokov a na všetko, čo sa na statku odohralo, dozerala s materinskou sta-

rostlivosťou. George Abbott vždy žartoval, že v skutočnosti to tu riadi ona, nie on. Pohľad na ňu ma upokojil, pripomenul mi, že to všetko sa odohralo len v mojej hlave, že tu som v bezpečí. „Len dúfam, že vás nepočula milosťpani. Aby si nemyslela, že vás dačo máta.“

„Nie,“ odvetil som nedočkavo, zdvihol som prikrývku a šmaril som ju naspäť na posteľ. Nepáčilo sa mi, čo naznačovali jej slová, ani to, že takmer nikdy nedokázala vysloviť gramaticky správnu vetu. „Chceli ste povedať, že v chalupe máta. A to rozhodne nie je pravda,“ dodal som rýchlo.

„Nie, chcela som povedať, že vás máta,“ vysvetľovala pani Duckworthová. „Určite myslíte na dačo, čo vás trápi. Čo vám nedá odpočinúť.“

Pozrel som na drsné, nepravidelné dosky v drevenej dlážke. Bola to pravda. Hoci som ušiel z domu, stále ma máтали vízie z mojej minulosti. Niekedy, keď sa mi snívало o tom, ako sme s Damonom boli deti a pretekali sme sa na koňoch vo virgínskych lesoch, boli snové krajiny príjemné. Inokedy mi pripomínali, že hoci som odsúdený žiť večne na zemi, časť zo mňa je stále v pekle.

„To je jedno,“ povedala pani Duckworthová a nahlas tleskla rukami. „Chcela som vás zavolať na nedeľnú večeru. Chlapci sa na vás stále vypyujú.“ Na tvári sa jej zjavil láskavý úsmev, keď spomenula Luka a Olivera, dvoch malých Abbottovcov.

„Samozrejme,“ odvetil som. Nedeľné večere som mal rád. Vládla na nich živá, uvoľnená atmosféra, podávalo sa chutné jedlo a Luke a Oliver sa celý čas dobromyseľne doťahovali. Ich otec George hojdal na kolene najmladšiu členku rodiny, štvorročnú Emmu, a ich mama Gertrude sa hrdo usmievala na svoje potomstvo. Sedával som na kraji, vďačný, že aj ja môžem byť s nimi pri stole. Obyčajná rodina si užívala typickú nedeľu. Mal som pocit, že tomuto pohľadu sa nič nevyrovná – ani najkrajšie vily v San Franciscu, ani honosné plesy v New Yorku, kde šampanské tieklo prúdom.

Keď som na jeseň prišiel do Abbott Manoru, mal som len jedny šaty a ešte kobyľu, ktorú som vyhral v kartách v prístavnej krčme pred Southamptonom. Tá čierna krásavica mi pripomenula Mezzanotte, kobyľu z môjho virgínskeho detstva. Pomenoval som ju Segreto, čo po taliansky znamená tajomstvo, a mesiac sme sa túlili po kraji, až sme prišli do Ivinghoe, dediny asi päťdesiat míľ od Londýna. Keď som hľadal niekoho, kto by kúpil Segretu, poslali ma za Geomom Abbottom. Ten si vypočul môj dôkladne vyšperkovaný dojímavý príbeh a ponúkol mi peniaze za kobyľu aj miesto správcu.

„Poponáhľajte sa,“ prerušila ma v spomienkach pani Duckworthová. Vyšla z chalupy a zabuchla za sebou dvere.

Rýchlo som pozrel na svoj odraz v zrkadle, čo viselo

nad jednoduchou komodou. Rýchlo som si začesal hnedé vlasy a prešiel som si jazykom po dŕasnách. Tesáky sa mi zjavovali už len zriedka – aspoň v bdelom stave. Dokonca som začal loviť korisť pomocou luku, krv som potom nabral do pohára a vypil som ju, keď som oddychoval pri ohni. Pamätal som sa, ako sa ma moja priateľka Lexi pokúšala presvedčiť, aby som pil koziu krv, keď som bol ešte mladý upír a vyvádzal som v New Orleanse. Vtedy som odmietol, lebo som sa nazdával, že kozia krv je pravým opakom toho, ako by mala chutiť ľudská krv – sýto, sladko, ľudsky.

Keby ma tak teraz videla, pomyslel som si smutne. Občas som si želal, aby tu bola, najmä počas dlhých, tmavých nocí. Bolo by príjemné môcť sa s niekým porozprávať a Lexi bola moja dobrá priateľka. No po príchode do Británie sa naše cesty rozišli. Ona sa rozhodla pokračovať v ceste na kontinent a ja som si povedal, že zostanem a spoznám tunajšiu krajinu. Bolo to tak správne. Hoci sme sa rozišli v dobrom, cítil som, že s mojou melancholickou povahou niekedy strácala trpezlivosť. Nevyčítal som jej to. Sám som bol niekedy zo seba nešťastný a želal som si, aby som sa dokázal posunúť ďalej. Želal som si, aby som mohol flirtovať s Daisy bez strachu, že ma prezradia tesáky. Želal som si, aby som sa mohol s Georgeom rozprávať o svojom živote v Amerike a nemusel sa chrániť pred prerieknutím, že som žil počas

občianskej vojny. A zo všetkého najviac som si želal, aby som si mohol z mysle vymazať Damona. Cítil som, že ak sa mám posunúť ďalej, potrebujem byť sám a stáť na vlastných nohách. Až kým ma jedna nočná mora neuvrhne naspäť do zúfalstva.

To sa však stane len vtedy, ak jej to dovolím. Naučil som sa, že nočné mory sú jednoducho len nočné mory. Ak sa im nepoddám, nemajú silu ublížiť mi. Naučil som sa, že môžem dôverovať ľuďom. A neskoro v noci, keď mi telo zohriala jazvečia krv a počúval som zvuky ožívajúceho lesa, bol som takmer šťastný.

Namiesto vzrušenia a dobrodružstva som prežíval rutinu – a bol som za to vďačný. Práca sa veľmi podobala na to, čo som robil za mlada vo Virgínii, keď ma otec pripravoval na to, že jedného dňa prevezmem statok Veritas. Kupoval som dobytok, dozeral som na kone a opravoval som, čo bolo treba. Vedel som, že George je s mojou prácou spokojný, a zajtra sme dokonca mali ísť do Londýna prebrať finančnú situáciu statku, čo bol jasný dôkaz, že mi dôveruje. Zdalo sa, že celá abbottovská rodina si ma obľúbila, a prekvapilo ma, ako ich mám rád ja. Vedel som, že o pár rokov sa budem musieť pobrať ďalej, lebo si rýchlo všimnú, že nestarnem tak ako oni. No aj tak som si vychutnával čas, ktorý mi ešte zostával.

Rýchlo som si obliekol kabátec z merinovej vlny, jeden z mnohých kusov oblečenia, ktoré mi George dal po

pár mesiacoch na Abbott Manore. Často mi vravel, že ma považuje za svojho syna, a tá predstava ma potešila aj pobavila. Keby tak vedel, že v skutočnosti je odo mňa o pár rokov mladší! Svoje otcovské postavenie bral vážne, a hoci nikdy nemohol nahradiť môjho skutočného otca, toto gesto ma potešilo.

Nezdržiaval som sa so zamykaním dvier na chalupe, rovno som sa vybral hore kopcom k sídlu a cestou som si pískal bezmennú melódiu. Jej pôvod som si uvedomil, až keď som sa dostal k refrénu – bola to pieseň *Boh ochraňuj Juh*, jedna z Damonových obľúbených.

Stisol som pery a vybehol som po schodoch k zadným dverám sídla. Aj po dvadsiatich rokoch boli všetky spomienky na Damona ostré a náhle ako hukot hromu počas suchého horúceho letného dňa. Stále som si ho pamätal – jeho zamyslené tmavé oči, krivý úsmev a južanský prízvuk prifarbený sarkazmom – tak živo, akoby som ho naposledy videl pred desiatimi minútami. Ktovie, kde teraz je?

Môže byť už aj mŕtvy. Tá možnosť sa mi znenazdajky vynorila v mysli. Rýchlo som ju zahnal.

Otvoril som zadné dvere. Abbottovci ich nikdy nezamykali. Nebolo treba. Ďalšie sídlo bolo odtiaľto päť míľ cesty, dedina ešte o dve míle ďalej. V dedine navyše bol len hostinec, pošta a vlaková stanica. V celom Anglicku nebolo bezpečnejšie ako tu.

„Stefan, chlapče môj!“ zavolať veselo George a vyšiel z obývačky do predsiene. Od prípitku sa mu už trochu krútila hlava, bol červený a pôsobil ešte okrúhlejšie ako minulý týždeň.

„Dobrá večer, pane!“ pozdravil som ho veselo a pozrel som naňho. Meral len čosi nad stopäťdesiat centimetrov a zdalo sa, že nadbytočnými kilami vyvažuje nízku postavu. Niekedy som sa strachoval o kone, keď si George zmyslel, že si pôjde do lesa zajazdiť.

Hoci iní sluhovia si z neho občas pre ťarbavé telo a lásku k trúnku uťahovali, ja som si uňho všimol len priateľskú povahu a dobrú vôľu. Prijal ma, keď som nič nemal, a dal mi nielen strechu nad hlavou, ale aj nádej, že si znovu môžem nájsť ľudskú spoločnosť.

„Kvapku sherry?“ vytrhol ma George zo zamyslenia.

„Samozrejme,“ odvetil som milo, keď som sa usadil na jednu z pohodlných stoličiek čalúnených červeným zamatom v obývačke, v neveľkej, útulnej miestnosti so psími chlpmi na orientálnych kobercoch. Gertrude Abbottová mala pre psy slabosť a púšťala ich do domu vždy, keď pršalo – čo bolo takmer každý druhý deň. Steny pokrývali portréty Abbottovcov, ktorých bolo možné rozoznať podľa lícných jamiek. Vďaka tomu všetci, dokonca aj prísny prastrýko Martin, ktorý z obrazu dozeral na bar v rohu, pôsobili priateľsky.

„Stefan!“ Ozval sa šušlavý hlas a do miestnosti sa vo-

valili dvaja malí Abbottovci. Prvý bol Luke, výmyselník s neposlušnými tmavými vlasmi, ktoré mu mama márne začesávala. Za ním išiel Oliver, sedemročný blondiačik s večne rozbitými kolenami.

Usmial som sa, keď mi Oliver objal nohy. Vo vlasoch mu zostali stebľá sena zo stodoly a pehavú tvár mal ufúlanú. Zrejme strávil celé hodiny v lese.

„Poľoval som na zajaca! Bol takýto veľký!“ vyhlásil Oliver a rozťahnutými rukami naznačil rozmery.

„Taký veľký?“ zdvihol som obočie. „Určite to bol zajac? Nie náhodou medveď?“ Oliver pri zmienke o medveďovi vytreštil belasé oči a ja som potlačil úsmev.

„Nebol to medveď, Stefan!“ skočil mu do reči Luke. „Bol to zajac a ja som ho zastrelil. Oliverova guľka ho len vystrašila.“

„Nevystrašila!“ odvrkol Oliver.

„Ocko, povedz to Stefanovi! Povedz mu, že som ho zastrelil!“

„No tak, chlapci!“ George sa hrdo usmial na synov. Aj ja som sa usmial, hoci som v samom strede svojej bytosti pocítil bodnutie ľúlosti. Vedel som, že táto dôverne známa scéna sa odohráva v domoch na celom svete: synovia sa hádajú, vzdorujú a vyrastú, a potom sa celý cyklus zopakuje. S výnimkou mňa a môjho brata. V detstve sme boli presne takí istí ako Oliver a Luke. Doťahovali sme sa a doberali, lebo sme vedeli, že už o chvíľu nám

naša nehynúca vernosť prikáže navzájom si pomáhať. To bolo ešte predtým, ako medzi nás vstúpila Katherine a všetko zmenila.

„Stefan určite nechce počúvať, ako sa hašteríte,“ dodal George a znovu si odpil zo sherry.

„Mne to neprekáža,“ povedal som a rozstrapatil som Oliverovi vlasy. „No asi budem potrebovať vašu pomoc. Pani Duckworthová vravela, že v lese je líška, čo kradne sliepky z evansovského kurína, a viem, že ju dokáže uloviť len najlepší poľovník v celom Anglicku,“ vymýšľal som si.

„Naozaj?“ vytreštil oči Oliver.

„Naozaj,“ prikývol som. „Uloviť ju môže len niekto, kto je malý, rýchly a prefíkaný.“ Videl som, ako Lukovi blikol na tvári záujem. Mal už takmer desať rokov, no táto detská úloha ho zaujala. Damon bol v jeho veku podobný – príliš premúdreň, aby dal najavo, ako ho bavia hry, ktoré sme sa všetci hrávali pri potoku, no vždy sa hrozil predstavy, že mu niečo ujde.

„Možno vezmeme aj tvojho brata,“ zašepkal som a žmurkol som na Georgea. „Všetci traja budeme najlepší poľovníci široko-ďaleko. Líška nebude mať šancu.“

„To bude určite skvelé dobrodružstvo!“ zvolal George a vtedy do miestnosti vošla jeho manželka Gertrude. Ryšavé vlasy mala stiahnuté dozadu, takže zdôrazňovali výbežok na čele, a v náručí niesla štvorročnú dcéru Emmu.

Emma mala jemné plavé vlasy a obrovské oči, často pripomínala skôr vílu alebo škriatka než ľudské dieťa. Venovala mi obrovský úsmev, ja som jej ho opätoval a cítil som, ako zo stredu mojej bytosti prúdi šťastie.

„Pôjdeš aj ty, ocko?“ spýtal sa Oliver. „Chcem, aby si ma videl poľovať.“

„Veď ma poznáš,“ pokrútil hlavou George. „Ja by som líšku zbytočne vyplašil. Počula by ma prichádzať už na míle ďaleko.“

„Stefan by ťa mohol naučiť pohybovať sa potichu!“ šušlal Oliver.

„Stefan už teraz tohto starca učí, ako má viesť vlastný statok,“ zasmial sa George smutne.

„Dnes večer máme tuším všetci bujnú fantáziu,“ povedal som dobromyseľne. Hoci práca bola náročná, čas strávený pri nej s Georgeom sa mi páčil. Bolo to úplne iné ako vo Veritas, kde som pracoval pod otcovým velením. Vtedy som ľutoval, že musím byť na statku, a nemôžem ísť študovať na univerzitu. Nepáčilo sa mi, ako ma otec jednoducho posudzuje a hodnotí, a stále mi výtalo hlavou, či som hodný prevziať statok. No u Abbottovcov som mal pocit, že si ma cenia takého, aký som.

Poriadne som sa napil sherry, oprel som sa na stoličke a striasol som zo seba posledné znepokojujúce obrazy z nočnej mory. Katherine je mŕtva. Možno aj Damon. Toto tu je teraz moja skutočnosť.

Na druhý deň ráno som spolu s Georgeom sedel v luxusnom vozni. Vlak s nami uháňal do Londýna. Oprel som sa o mäkké čalúnenie, zavrel som oči a poddal som sa vlnám nevoľnosti. Zo skúsenosti som vedel, že mestá sú príliš hlučné, príliš dusné, plné pachu neumytých tiel a najmä pokušení. Preto som sa napil krvi skunka a poľného zajaca, aby som odolal. A preto mi teraz bolo nevoľno. No radšej žalúdok, ktorý sa dvíha, ako taký, čo neúprosne škvrka, keďže som pri stretnutí s Georgeovým právnikom chcel urobiť dobrý dojem. Vedel som, že je pre mňa ctou byť prizvaný na rozhovor s jeho obchodným partnerom, s mužom, ktorý si prezrie účtovné záznamy zo statku a poradí nám, čo môžeme v otázkach najímania ľudí a nakupovania vecí robiť inak, lepšie.

Žiaľ, nedokázal som sa striasť obrazu Katherine. A tak som namiesto rozprávania len prikyvoval, kým George nahlas rozmýšľal, či by sme mali naše kone prenajať do bane, ktorá fungovala na druhom konci dediny Ivinghoe. Nedarilo sa mi odpútať sa od otázok života a smrti a venovať sa každodenným maličkostiam. Veď o nejakých dvadsať, ba aj desať rokov už na ničom z tohto nebude záležať.

Zamatové závesy na dverách kupé sa odtiahli a dnu strčil hlavu sprievodca.

„Čaj? Alebo noviny?“ zdvorilo sa spýtal a v rukách zdvihol táčnu plnú pečiva. Pán Abbott si lačne premeral rožteky aj keksy a sprievodca nám obom naservíroval čaj a po dva kúsky pečiva.

„Moje si pokojne vezmite,“ povedal som a podal som tanierik pánu Abbottovi. „Prosíme si aj noviny.“

„Samozrejme, pane,“ prikývol sprievodca a podal mi výtlačok *Daily Telegraphu*.

Vytiahol som si stránky, ktoré mám najradšej, a Georgeovi som ponechal dlhšie články. Dal som prednosť športovej a spoločenskej rubrike. Možno to považujete za zvláštnu kombináciu, ale vždy, keď som sa za posledných dvadsať rokov ocitol v meste, čítal som spoločenské stránky. A nie bezcieľne. Hľadal som meno gróf DeSangue, pod ktorým v New Yorku vystupoval Damon. Netušil som, či sa už vzdal nadutého vystupovania

a afektov. Dúfal som, že áno. Keď som ho naposledy videl, tie pompézne spôsoby ho takmer stáli život. Obaja sme na tom boli omnoho lepšie, keď sme sa správali nenápadne.

Bram Stoker a Henry Irving uvádzajú v Lýceu novú hru... Sir Charles Ainsley pozýva hostí do svojho domu v East Ende... Samuel Mortimer bude údajne kandidovať na miesto londýnskeho starostu... očarujúci gróf De-Sangue sa objavil v reštauračnom klube Journeyman a nebol sám. Sprevádzala ho krásna herečka Charlotte Dumontová.

Stislo mi žalúdok. To je on! A prišiel presne tak, ako som očakával. Našiel som v novinách jeho meno, takže Damon sa nevzdal poľovačky na mňa. To som už naozaj nemohol pripísať snom, bujnej predstavivosti ani priveľkému množstvu sherry. Lebo hoci ma Damon nenávidel zo všetkého najväčšmi, nemohol zmeniť skutočnosť, že sme bratia. Poznali sme sa odjakživa. V detstve som vyčítal, že sa Damon poháda s otcom ešte skôr, ako sa to stalo. Vo vzduchu totiž doslova praskalo napätie, také citeľné ako elektricky nabitá atmosféra pred búrkou. Vedel som odhadnúť, kedy sa Damon hnevá, hoci sa pri tom usmieval na všetkých našich priateľov. Zakaždým mi bolo jasné, keď sa bál, hoci by to za svet nepriznal. Po

premene na upírov sa vo mne naďalej niečo zachvievalo, rezonovalo podľa toho, akú mal Damon náladu. A teraz, či to už vedel, alebo nie, mal ťažkosti.

Preletel som zrakom celý stĺpček, Damon sa v ňom však viackrát nespomínal. Zvyšok textu bol venovaný lordom, vojvodom a grófom, očividne najnovšiemu lovnému revíru môjho brata. Ani ma to neprekvapilo. Londýn s nekonečnými zábavami a kozmopolitnou atmosférou mi pripadal ako miesto, kam Damon napokon určite zabrusí. V ľudskej koži či v koži démona, vždy býval pôsobivý. A či sa mi to páčilo, alebo nie, bol to môj brat. V žilách nám prúdila rovnaká krv. Ak Anglicko vábilo jeho, prečo by neoslovilo aj mňa?

Znovu som nazrel do novín.

Kto je tá Charlotte Dumontová? A kde je reštauračný klub Journeyman? Ak budem mať po pracovnom stretnutí v Londýne ešte trochu času, možno sa vyberiem do ulíc a nájdem ten podnik. Aspoň sa trochu zbavím nervozity. Bol som presvedčený, že Damon pije Charlotte Dumontovej krv, ale ak sa tým jeho vystrájanie tentoraz končilo, kto som, aby som ho karhal? Ak však pácha niečo horšie... Nuž, tým sa budem zaoberať, keď to bude nevyhnutné.

Oproti mne práve George rázne nabodával na nôž kúsok masla. Mal peniaze, mal pôdu, ale nevedel elegantne stolovať. Tentoraz ma však jeho zlé spôsoby ne-

odpuďovali. Naopak, aspoň som mohol prestať myslieť na problémy s Damonom. Oči sa nám stretli a vycítil som, že George si obzerá moju modrú košeľu a čierne nohavice, zaflakované od trávy. Bolo to moje najslušnejšie oblečenie, no vedel som, že v ňom vyzerám ako obyčajný nádenník.

„Myslím si, že keď sme sa už vybrali do mesta, vezmem ťa k svojmu krajčírovi. Dám ti ušiť zopár oblekov,“ zauvažoval nahlas George.

„Ďakujem vám, pane,“ zamrmlal som. Blížili sme sa k mestu a za oknom vlaku vystriedala šíre polia krajina posiatá skupinkami nízkych domov. „No po tom stretnutí by som celkom rád preskúmal mesto na vlastnú päsť. Viete, pane, v Londýne mám príbuzných. Ak vám to neprekáža, chcel by som u nich niekoľko dní bývať. Len čo sa vrátim, sľubujem, že opravím plot na druhom konci pastviny,“ zaklamal som. O voľno som inak nikdy nežiadal. A keby teraz George prejavil čo i len náznak zaváhania, nešiel by som na nijakú výpravu. Čakal som, či mi dá svoje požehnanie, akoby bol osudom, ktorý rozhodne o mojom pátraní po bratovi.

„Nepovedz! Chlapče, ale prečo si to nespomenul už skôr?“ zahlaholil George. „Vieš, obával som sa, že si na svete celkom sám. Človeku sa príbuzenstvo vždy zide, ešte aj taká rodina, s ktorou ktovieako nevychádza. Veď krv nie je voda. Ani meno, ktoré máte spoločné, určite

nie je márnym spojivom. Preto je vždy dobré vedieť, čo príbuzní porábajú.“

„Asi máte pravdu, pane,“ nervózne som prikývol. Ocitli sme sa na nebezpečnej pôde. Nikdy som mu neprezradil svoje skutočné priezvisko. Poznal ma pod menom Stefan Pine. Vybral som si priezvisko Pine nielen preto, lebo je jednoduché, ale preto, lebo v angličtine to slovo označuje borovicu a ja som sa v duchu rád priravňoval k tomuto stromu, ktorý sa nikdy nemení. Priezvisko som si teda vymyslel, bolo však v súlade s mojou pravou povahou. A myslím si, že rovnako pri výbere falošného mena postupoval Damon.

„Dám ti týždeň voľna,“ povedal George.

„Ďakujem, pane, ale taká veľkodušnosť nebude potrebná. Chcem sa síce u príbuzných zastaviť, no ešte sám neviem, či ich nájdem. V každom prípade ďakujem,“ vykukol som.

„Niečo ti poviem,“ vyhlásil George a sprisahanecky sa ku mne naklonil. „Vezmem ťa k svojmu krajčírovi, kúpim ti zopár oblekov a ty potom môžeš ísť za príbuznými strúhať formu.“

„Ach, to ne...“ Zháčil som sa. „To je od vás milé,“ prikývol som. Napokon, Damon sa až príliš venoval svojmu vzhľadu a odrazu som zatúžil poraziť ho v jeho vlastnej hre. Chcel som, aby vo mne videl muža, ktorý si žije na vysokej nohe. Damon sa vedel lžou a podvodom vo-